

Yediot Ahronot newspaper, 2003, Tel – Aviv

המלצה בשבוע

טירוף ההשחתה

קשה להישאר אדיש לתערוכת ציורים שנוגדה מתוך תא שירותים. קשה עוד יותר לחבר אותה לאדריכל מעונב ומצליח שעוסק לפרוסתו בתכנון מבני בתי משפט, קניונים ומגדלי דירות יוקרתיים. לפני שלוש שנים נכנס אבנר שר (51) לשירותים ציבוריים בתל אביב, והווייתו האלגנטית והמרובעת משהו הודעצה הקינות

המושחתים, הגרפיטי שצעק קללות וניבולי פה, כתמי הסיגריות שכובו בכל פינה, הלכלוך וההרס כישמו את הארכיטקט.

השדים והצדדים היצורים והאפלים שהחניק עמוק בתוכו פרצו בעוצמה החוצה, ושר פצח במסע השחתה אישי וחסר גבולות. הוא הסתגר בסטודיו שלו בקיסריה, מוקף בלוחות שעם, מאלה שנועצים בהם סיכות ותזכורות, צרב במלחם, חתך בסכין, ליכלך בקפה, יין אדום ואדמה בוצית. משנגע הזעם נכנס הארכיטקט שבו לפעולה והתחיל לצייר על השעם דמויות תועות. אל לוחות השעם הפצועים הכניס שר את הביוגרפיה האישית שלו כבן לניצולי שואה שהמספר שצרבו הנאצים בורעותיהם לא הניח לו, ואת הביוגרפיה המקצועית שלו כאדריכל שמחויב לנחמת לקוחותיו.

קסמה של התערוכה המוצגת בגלריה מבט בתל אביב הוא קסם הקצוות: אלימות מתפרצת עם סדר מעונב, טירוף ההשחתה עם הרמוניית הקומפוזיציות, שיוצרים בצופה תחושה של מאזן אימה וקסם שחור. אם מתחשק אפשר לראות בעבודותיו של שר משהו על המציאות הפצועה שלנו כאן.

ענת מידן

Yediot Ahronot newspaper
January 31, 2003

by Anat Medan

The Madness of Destruction

It is hard to remain indifferent to an exhibition of paintings born in public toilets. It is even harder to imagine such work coming from a double-breasted, successful architect who makes his living designing courthouses, malls and prestigious apartment buildings. Three years ago, Avner Sher (51) entered into a public toilet in Tel Aviv and his elegant and somewhat square self-image was shaken. The walls, defaced with graffiti, screaming curses and obscenities, with cigarette butt stains in every corner, filth and destruction, cast a spell on the architect.

His demons and dark impulses, smothered deep inside him, burst intensely outward and Sher split wide open in an unrestrained personal journey of vandalism. He shut himself into his studio in Caesarea, surrounded by cork panels of the kind used for stick-pins and memos, scorched them with a soldering iron, lacerated them with knives, and splattered them with coffee, red wine and mud.

When the rage subsided, the architect went into action and began to paint errant souls on them. On these injured cork panels, Sher wrote his personal biography as the restless son of Holocaust survivors on whose arms the Nazis burned numbers, and as an architect committed to the caprices of his client.

The enchantment of the exhibition presented at the Mabat Gallery in Tel Aviv can be found in its edgy charm – violence breaking out with a necktie – the madness of destruction in harmonious composition, producing in the observer the feeling of balance of terror and of black magic – and if you will, something of our own fractured existence can be seen in Sher's works.